

२०७३ फाल्गुन ६ शुक्रबार १७-०२-२०१७ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
“मीठे बच्चे— तिमी अहिले ईश्वरीय खजानाद्वारा पालिइरहेका छौ, तिमी कर्तव्य हो— ज्ञानको खजाना बाँडेर
सबैको कल्याण गर्नु।”

प्रश्नः— मायाको ग्रहचारी आउनाले बच्चाहरूले कुनचाहिँ अनौठो खेल गर्छन्?

उत्तरः— जब ग्रहचारी आउँछ, अनि यस्ता सबैभन्दा उच्च बाबा, शिक्षक र सतगुरुलाई नै बिर्सिन्छन्।
अचम्म छ, जुन राम्रा-राम्रा निश्चयबुद्धि बच्चाहरूले पनि भन्छन्— हामीले मान्दैनौं। आश्चर्यवत्
सुनन्ती, कथन्ती, भागन्ती हुन्छन्। आज मम्मा बाबा भन्छन्, भोलि हराउँछन्। थाहा नै हुँदैन।
तर बाबा भन्नुहुन्छ— फेरि पनि सबै आउँछन्, किनकि सबैलाई शरणागति त एक बाबाद्वारा नै
मिल्नु छ।

गीतः— ओम् नमो शिवाए...

ओम् शान्ति। यो गीत त बच्चाहरूले समय-समयमा सुन्छौ पनि र आफ्नो पारलौकिक पितालाई याद पनि
गर्छौं। याद सदैव उसलाई गरिन्छ जसद्वारा केही न केही सुख मिल्छ। बनारसमा शिवको मन्दिर छ। त्यहाँ धेरै
जान्छन् र निराकार बाबालाई याद गर्छन्। जसरी लक्ष्मी-नारायणलाई सबैले याद गर्छन्, किनकि उनको
राज्यमा सुख थियो, तब नै राजा-रानीको महिमा हुन्छ। सारा दुनियाँले याद गर्छन्— हे परमेश्वर पिता,
भन्छन्। उहाँ एक नै विश्वका पिता हुनुहुन्छ, अरू कुनै विश्वका पिता छैनन्। विश्वका पिता हुनुहुन्छ—
निराकार भगवान्। उहाँ एकलाई नै अवतार अर्थात् रिइन्कारनेशन पनि भन्छन्। उहाँ एक मात्र पिता हुनुहुन्छ
जसको सूक्ष्म वा स्थूल शरीर छैन। ब्रह्मा, विष्णु, शंकरको पनि सूक्ष्म शरीर हुन्छ। उनीहरूलाई पनि अवतार
भनिँदैन। अवतार शब्द धेरै उच्च छ। उहाँ सबैका पिता, सबैलाई सुख दिनेवाला पतित-पावन हुनुहुन्छ। सर्व
मनुष्य आत्माहरू जो पनि आउँछन्, उनीहरू पहिला सतोप्रधान फेरि सतो, रजो, तमोमा आउँछन्।
उनीहरूलाई पतित, दुःखी हुनु नै छ। पुनर्जन्म त सबैले लिन्छन् नि। ब्रह्मालाई पनि मनुष्य भनिन्छ, विष्णुका
दुईरूप लक्ष्मी-नारायणलाई पनि मनुष्य भनिन्छ। त्यसैले उनीहरूलाई पनि अवतार भन्न सकिँदैन। अवतार
त केवल एक हुनुहुन्छ। बाबा आउनुहुन्छ नै बच्चाहरूलाई वर्सा दिन। आउनुहुन्छ पनि तब, जब सारा
दुनियाँ पतित हुन्छ। जति पनि मनुष्य मात्र छन्, सबै परमेश्वर पिताका रचना हुन्। भिन्न-भिन्न नामरूपले
सबैले परमेश्वर पिता अवश्य भन्छन्। हरेक आत्माको बुद्धिले उहाँ बाबालाई याद गर्छन्। यस्तो होइन—
ब्रह्मा, विष्णु, शंकरलाई याद गर्छन्। ब्रह्मा, विष्णु, शंकरलाई पिता भनिँदैन। पिता त एक रचनाकारलाई नै
भनिन्छ। जब संगमयुग हुन्छ, सबै मनुष्य पतित हुन्छन्, तब बाबाले अवतार लिनुहुन्छ, कल्पको
संगमयुगमा, कलियुगलाई सत्ययुग बनाउन। रचनाकार हुनुहुन्छ नि। देखाउँछन्, ब्रह्माद्वारा स्थापना
गराउनुहुन्छ, शंकरद्वारा विनाश, विष्णुद्वारा पालना गराउनुहुन्छ। आउनु पनि हुन्छ यहीँ। शिवरात्रि पनि यहीँ
नै मनाइन्छ। तर जान्दैनन्— शिवको नाम, रूप, देश, काल के हो? मलाई नजानेर सर्वव्यापी भनिदिन्छन्।
मेरो धेरै ग्लानि गर्छन्, त्यसैले यहाँका सबै बिलकुल पतित भएका छन्। जब यहाँ सबै पतित आत्मा बन्छन्,
तब फेरि म आउँछु। कलियुगमा कोही पनि पुण्यआत्मा, पवित्र आत्मा हुन सक्दैनन्। पवित्र दुनियाँमा पवित्र
आत्माहरू रहन्छन्। त्यसलाई भनिन्छ— सम्पूर्ण निर्विकारी दुनियाँ। त्यसको तुलनामा कलियुग हो विकारी
दुनियाँ। कलियुगको अन्त्य र सत्ययुगको आदिलाई भनिन्छ संगम। द्वापर र त्रेतालाई मिसाइँदैन। अन्त्य

२०७३ फाल्गुन ६ शुक्रवार १७-०२-२०१७ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन अर्थात् सारा पुरानो दुनियाँको अन्तर नयाँ दुनियाँको आदि। सत्ययुग हो पावन दुनियाँ फेरि कलहरू कम हुँदै जान्छन्। सत्ययुग, त्रेतालाई पनि एकसमान राखिँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई बच्चाहरूले नम्बरवार नै पहिचानेका छन्। यतिबेला नै यो भनिन्छ किनकि माया सामुने खडा छ, घरि-घरी बिसाइदिन्छ। भन्छन्— हामी ब्रह्माका बच्चा शिवका नाति हौं। यो भन्दा-भन्दै पनि भुल्छन्। अज्ञानमा यस्ता कुरा कहिल्यै भुल्दैनन्। यहाँ सामुने भनिदिन्छन्— हामी ब्रह्माका बच्चा होइनौं। एकदम भुल्छन्। यति भुल्छन् जुन फेरि कहिल्यै याद पनि गर्दैनन्। यो एउटा बडो अचम्भ छ। यहाँकाले यो पनि जानेका छन्— स्वर्ग बनाउनेवाला परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ र नर्क बनाउनेवाला माया रावण हो। फेरि दुवै कुरा भुल्छन्। न बाबालाई जान्दछन् न रावणलाई जान्दछन्। शिवलाई पूजा गर्छन् र रावणलाई जलाउँछन्। तर अचम्म यो छ— जसलाई पूजा गर्छन्, उसको कर्तव्य, जीवनीको केही थाहा छैन र रावण जसलाई जलाउँछन्, उसको पनि थाहा छैन— रावण के चीज हो। मनुष्यमात्र यथा राजा रानी तथा प्रजा, त्यसमा सबै आउँछन्, सबै तुच्छ बुद्धि छन्। बाबाले सम्झाउनुहुन्छ— अरू जो धर्म स्थापन गर्न आउँछन्, उनीहरूलाई अवतार भनिँदैन। अवतरण एक बाबाको मात्र हुन्छ, यहाँ। तर यहाँका स्वयंले नै भुल्छन्। परमपिता परमात्मालाई पूजा त गर्छन्, तर उहाँ कहिले आउनुभयो? के गर्नुभयो? केही पनि जान्दैनन्। न बाबालाई, न रचनाको आदि मध्य अन्त्यलाई जान्दछन्, न देवी-देवताहरूको जिवनीलाई जान्दछन्। त्यसैले नै दुःखी छन्। यहाँका पहिले कति सुखी थिए, बिलकुल विश्वका मालिक थिए। अहिले तिनले यो जान्दैनन्— हामी सबै पावन श्रेष्ठाचारी थियौं। यदि थिए त कसरी बने, केही पनि जान्दैनन्, यो हो अचम्म। बाबाले कति स्पष्ट गरेर सम्झाउनुहुन्छ। कसलाई सम्झाइन्छ? आफ्ना बच्चाहरूलाई सम्झाउँछु। बच्चाहरूको नै सामुने प्रत्यक्ष हुन्छु। तर बच्चाहरू पनि प्रत्यक्ष होऊन्, मम्मा बाबा भनेर फेरि भुल्छन्। यही अचम्म छ। अज्ञानकालमा कहिल्यै पिता, शिक्षक, गुरुलाई भुल्न सक्दैनन्। यहाँ, उहाँ पारलौकिक बाबा जो यति उच्च हुनुहुन्छ, जसले सबै दुःख दूर गर्नुहुन्छ, उहाँलाई भुल्छन्। त्यसैले भनिन्छ— आश्चर्यवत् सुनन्ती, कथन्ती अहो मम माया तिमी कति प्रबल छौ। बेहदबाबाको बनन्ती, शिक्षक सम्झिएर उहाँद्वारा पढ्दा-पढ्दै, पतित-पावन, सतगुरु भनेर पक्का सम्झिदा-सम्झिँदै फेरि पनि तिनैलाई नै भुल्छन्। एकलाई भुल्यौ अर्थात् तिनैलाई भुल्यौ। एकलाई याद गर्नु भने तिनै याद आउँछन्, किनकि यी तिनै कम्बाइन्ड छन्। स्वयं नै बाबा, शिक्षक र सतगुरु हुनुहुन्छ, त्यो पनि एक्युरेट छ। भन्नुहुन्छ— म पिता हुँ, तिमीलाई अवश्य परमधाममा लैजान्छु। म तिम्रो शिक्षक हुँ, पढाएर तिमीलाई राजाहरूको राजा बनाउँछु। म सतगुरु हुँ, तिमी बच्चाहरूलाई नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार सबैलाई फर्काएर अवश्य लैजान्छु। यो पक्का गर्छु। यस्ता बाबालाई पनि चल्दा-चल्दै बिर्सिन्छन्। मायाको ग्रहचारी यस्तो छ, जसले आज भन्छ— बाबा, भोलि भन्छन्— मलाई संशय छ। यस्तो नै भइरहन्छ। हो, कसैले अन्त्यमा आएर वर्सा लिन्छन्। ग्रहचारी उत्रियो भने आउँछन्। यस्तो ड्रामामा निश्चित छ। विनाश त हुनु नै छ, फेरि कसको शरण लिन्छन्? सबैको सद्गति दाता त एक बाबा नै हुनुहुन्छ। सबैलाई शरणमा लिनेवाला पनि हुनुहुन्छ। सबै आएर शिर झुकाउनेछन्। तर त्यसबेला के गर्न सकिन्छ? फेरि यस्तो भयो भने त यति भीड एकैपटक आउन सक्दैन। यो खेल नै अचम्मको बनेको छ। यति भीड आएर के गर्छन्? फेरि तुरुन्तै विनाश समाहित गर्न आउँछ। हो, आवाज सुनिन्छ— बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर, अब फर्केर जानु छ। बाँकी भेटेर के फाइदा। बाबाले निर्देशन दिनुहुन्छ— कोही वेलायतमै होस्, तापनि बाबालाई याद

२०७३ फाल्गुन ६ शुक्रवार १७-०२-२०१७ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन गरिरह्यो भने विकर्म विनाश हुन्छ। अन्त्य मति सो गति हुन्छ। सबैलाई सन्देश त मिल्नु नै छ। एकै ठाउँमा यति सबै कहाँ मिल्न सक्छन् र? तर ड्रामा बडो अचम्मको बनेको छ। सबैले थाहा पाउँछन्— बाबा आउनुभएको छ। क्रिश्चियन सबै कहाँ पोपसँग मिल्छन् र? सबै पुग्न सक्दैनन्। यो पनि सबैलाई अन्त्यमा थाहा हुन्छ— बाबा आउनुभएको छ। सबैलाई छुटाएर लैजानुहुन्छ। कति ठूलो विनाश हुनु छ। रुद्रमाला कति महान् छ। त्यसको तुलानामा विष्णुको माला कति सानो छ। हुनत त भनौं, यो सबै माला विष्णुको हो। सबै भन्दा पहिला त विष्णु ठहरिए नि। मानवमात्रका सबै भन्दा जीजु हजुरबुवा ब्रह्मा नै ठहरिए। ब्रह्मा नै विष्णु बन्छन्। विष्णुका दुईरूप हुन्— लक्ष्मी-नारायण। फरक केही पनि छैन। यो बडो अचम्मको कुरा छ। यसलाई सम्झिरह्यो भने पनि खुशी रहन्छ। बाबाले सम्झाउनुभएको छ— अवतरित केवल एकलाई नै भनिन्छ किनकि उहाँको आफ्नो शरीर छैन र सबैको आ-आफ्नो शरीर छ। बाबालाई त शरीर सापटी लिनुपर्छ। अरूको त आ-आफ्नो शरीर छ। सापटी लिने चीज अर्काको हुन्छ। कुनै पनि आत्माले कहाँ भन्छन्— हामीले सापटी लिन्छौं। आत्माले त भन्छ— मेरो शरीर छ। शिवबाबाले त भन्न सक्नुहुन्छ— यो मेरो शरीर हो। उहाँले केवल आधार लिनुहुन्छ, बच्चाहरूलाई ज्ञान दिन र योग सिकाउन। बच्चाहरूले पनि जान्दछन्— बाबाले आधार लिनुभएको छ, फेरि पनि घरी-घरी बिर्सिन्छन्। देह-अभिमानी बन्छन् त्यसैले त्यो सम्मान हराउँछ। नत्र भने बाबा के चिज हो? जान्यो भने उनको आदेशमा अवश्य चल्ने थिए। कदम-कदममा श्रीमत लिनुपर्छ। तर मायाले बिसाइदिन्छ। कहिले श्रीमतमा कहिले आसुरी मतमा चल्छन्। कहिले त्यता भारी, यता हल्का हुन्छ। कहिले उनको मतमा, कहिले उनको मतमा। एक शिव बाबाको मतमा नै चलिरह्यौ भने ठीक हुन्छ, माथि पनि चढिरहन्छौ। तर आफ्नो मतमा पनि चल्छन्। बाबाले जुन निर्देशन आदि दिनुहुन्छ, त्यसलाई व्यवहारमा अवश्य ल्याउनुपर्छ। फेरि जे हुनजान्छ भनिन्छ ड्रामामा यस्तो थियो। राजधानी त स्थापन हुनु नै छ, यसमा अलिकति पनि फरक पर्न सक्दैन। मिल्नको लागि त धेरै आउँछन्, फेरि घर जान्छन् अनि खलास। पूरा निश्चयले कहाँ आउँछन् र। कसैलाई ५ प्रतिशत निश्चय छ त कसैलाई १५ प्रतिशत। अज्ञानकालमा जब थाहा हुन्छ— यी मेरा काका हुन्, मामा हुन् अनि के फेरि संशय हुन्छ? यहाँ त मायाले संशयमा ल्याएर गिराउँछ। अर्थात् निश्चय बसेको नै छैन। निश्चय बस्दा-बस्दै पनि फेरि हराउँछन्। अचम्म छ नि। यहाँ एक नै बाबा, शिक्षक, सतगुरु हुनुहुन्छ। हरेकले नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार कल्प पहिला जस्तै ज्ञान उठाउँछन्। कल्प पहिला जसले जति वर्सा लिएको छ, हरेकको त्यही कर्म चलिरहेको छ। यतिबेला हामी ब्राह्मणहरूको माला बन्न सक्दैन, किनकि ग्रहचारी आइरहन्छन् अनि टुट्छन्। फेरि प्रजाको मालामा आउँछन्। प्रजामा पनि कहिले कस्तो कहिले कस्तो। माला हो त अवश्य। रुद्र माला र विष्णुको माला— त्यो हो रूहानी माला, त्यो हो जिस्मानी माला। यसलाई बुझ्नको लागि बडो राम्रो विशाल र स्वच्छ बुद्धि चाहिन्छ। वफादार, फरमान बरदार चाहिन्छ जसले श्रीमतमा पूरा ध्यान दिइरहोस्। शिवबाबाको कति ठूलो सेवा छ। भन्छन्— पतित-पावन आउनुहोस्। बाबाले पावन दुनियाँ स्थापन गर्नुहुन्छ। त्यही फेरि पतित बन्छ। फेरि त्यसैलाई नै पावन बनाउन बाबालाई आउनुपर्छ। कति अचम्मको खेल निश्चित छ, यस समयमा। त्यसैले बलिहारी छ यस समयमा परमपिता परमात्माले पार्ट खेल्नुभएकोमा। नम्बरवन यादगार छ नै एकको। जसले सबैथोक गर्छ, उसको नै जयन्ती मनाइन्छ। जसलाई बनाउनुहुन्छ, उनको कति महिमा छ। बाँकी यतिबेला जो पनि मनुष्यमात्र छन् सबै पतित, भ्रष्टाचारी छन्। सत्ययुगमा थिए श्रेष्ठाचारी, परिस्तानी,

२०७३ फाल्गुन ६ शुक्रबार १७-०२-२०१७ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन कति रात-दिनको फरक छ। अहिले हामीले शिवबाबासँग वसा लिइरहेका छौं। अब हामीले के मनाउनु छ? मनाउने गर्छन् भक्तिमार्गमा। यतिबेला श्रीमतमा तिमिलालाई धेरै पुरुषार्थ गर्नु छ, सेवा गर्नु छ। यो प्रदर्शनीमा सम्झाउने चलन बडो राम्रो निस्किएको छ। ईश्वरीय सेवामा बच्चाहरूले पूरा ध्यान दिनु छ। जो ईश्वरीय खजानाले पालिन्छन्, उनीहरूले त पूरा सेवा गर्नु छ, जसले छिटो भन्दा छिटो मनुष्यहरूको कल्याण होस्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) चढ्ती कलामा जानको लागि कदम-कदम श्रीमतमा चलनुपर्छ। बाबालाई यथार्थ चिनेर, देही-अभिमानी बनेर पूरा सम्मान राख्नु छ।
- २) ईश्वरीय सेवामा पूरा-पूरा ध्यान देऊ। यादद्वारा बुद्धिलाई स्वच्छ र विशाल बनाउनु छ।

वरदानः— बाबाको साथद्वारा असम्भवलाई सम्भवमा बदल्ने सहज सफलता मूर्त भव

बाबालाई साथ राख्नु अर्थात् एक बल एक भरोसा राखेर हरेक कार्य गर्नु— यही सहज विधि हो सफलतामूर्त बन्ने। यसद्वारा जतिसुकै मुस्किल कार्य होस्, असम्भव पनि सम्भव देखिन्छ। ब्राह्मण जीवनमा कुनै पनि कार्य चाहे त्यो स्थूल होस् वा आत्मिक पुरुषार्थको होस्, असम्भव हुन सक्दैन, सर्वशक्तिमान् बाबा साथ हुनुहुन्छ भने पहाड पनि रायो बन्छ। संकल्प पनि आउँदैन— के हुन्छ, कसरी हुन्छ?

स्लोगनः— समयको महत्त्वलाई जान्यौ भने सर्व प्राप्तिहरूका खजानाद्वारा सम्पन्न बन्छौ।